

Szűcs Julianna vagyok, 1960. május 28-án születtem. Bogyiszlón élek amióta megláttam a napvilágot. Itt jártam óvodába, általános iskolába. Akkor még nem volt sem gyermek, sem felnőtt tánccsoport, az iskolában sem volt tánctanítás és tánciskolát sem szerveztek, de a Szüreti felvonulások népviseletbe öltözött résztvevői között rendszeresen ott voltam. Majd a Szekszárdi Szüreti Napokon a Bogyiszlót képviselő felvonulók között is ott voltam több alkalommal. Az a négy év kivételt képezett, amikor Bonyhádön tanultam a szakközépiskolában.

Szüleim elmondása szerint már kislány koromban is nagyon szerettem táncolni. Igazán jó gyakorlási lehetőség adódott a lakodalmakban és keresztelőkön. Korábban a családukban nem volt aktív táncos, de szüleim és nagyszüleim is szerettek és tudtak is táncolni.

Az érettségi után 1978-ban, rögtön bekapcsolódtam a Bogyiszlói Hagyományőrző Együttes munkájába. Ezután nagyon fontos, halaszthatatlan dolognak kellett lenni, hogy én akár próbáról, akár fellépésről hiányozzak. A tánc és a hagyományőrzés életem részévé vált. Ha megszólalt a zene, a lábam rögtön mozdult.

A táncon keresztül csodálatos élményekben volt részem. A fellépések alkalmával számtalan hazai rendezvényen és külföldi fesztiválon vehettem részt. Azért, hogy évről évre újabb és újabb meghívást kapjunk, keményen meg kellett dolgozni a csoport minden tagjának. Mindenki a szabadidejét áldozta fel, bár ez nem áldozat volt, hiszen önként és örömmel tettük. Mindenki addig marad a csapat tagja, amíg jól érzi magát, és szívesen tevékenykedik itt.

Sosem felejttem el, amikor 1978-ban a Dunamenti Folklórfesztiválra készültünk. Bogyiszlónak ez volt az első komoly színpadi bemutatkozása. Ez remekül sikerült, annak köszönhetően, hogy Miska bácsi megálmodta nekünk a *Söprüst*, és éjszakába nyúló próbákon „verte belénk” a műsort lépésről lépésre. Kemény volt, de megértte!

Nekem akkor végérvényesen megpecsételődött a sorsom a tánccal. Nagy örömmel táncoltam éveken keresztül a Lakodalom című műsorunkban a menyasszony szerepét. Úgy éreztem, hogy a tánc és én elválaszthatatlanok vagyunk, mégis 1988-ban magánéleti problémáim miatt abbahagytam. Szünet következett 1996-ig.

1996-ban a tánccsoport 20 éves jubileumi műsorára a régi táncosokat meghívták, de szerencsére színpadi vendégnek. És én akkor onnan folytattam, ahol abbahagytam.

1997-ben a Fülöp Ferenc Szólótáncversenyen szerepeltünk ifj. Szabadi Mihállyal. A szakmai zsűritől mindketten megkaptuk a megtisztelő Fülöp Ferenc díjat. Akkor éreztem igazán, hogy érdemes volt dolgozni, hiszen ott mindenkit külön-külön értékelték.

Az első perctől a mai napig büszkén viselem a népviseletünket. Annyira eggyé vált velem, olyan természetesen mozgok benne, olyan szívesen viselem, mint más a farmerjét.

1979-ben született a lányom Krisztina, ő már óvodás korában részt vett Szüreti Felvonuláson, mint kis bíróné. Az általános iskolában szilárd alapokat kapott Éva óvonénitől. A gyermektánccsoport után jött a nagy csoportba saját elhatározásából. Sikerült is úgy megszerettetni vele a táncot, hogy a mai napig aktív tagja ő is a Bogyiszlói Hagyományörző Egyesületnek, aminek én szívből örülök. Csodálatos dolog volt hosszú éveken keresztül egy csoportba táncolni a lányommal. Ő a mai napig, ha a munkája lehetővé teszi, részt vesz az egyesület munkájában. Remélem, hogy még hosszú ideig lesz módunk országhatáron belül és kívül megmutatni a bogysiszlói népviseletet és megmutatni falunk hagyományait a színpadon.

Nekem sajnos 2004. november 13.-án a balesetemmel lezárult egy korszak!

Mit is kaptam én a táncon keresztül az elmúlt 30 év alatt? Barátokat, szeretetet, elismerést. Sokszor kőkemény munkát, de a közönség tapsa azt rögtön elfelejtette. Sok-sok örömet, boldog percet, élményeket, külföldi utazásokat, ahova egyénként soha nem mentem volna el. Megismerhettem más népek kultúráját, népviseletét, hagyományait, szokásait hazánkban és külföldön egyaránt.

Szívből kívánom mindenkinek, hogy találja meg a saját közösségét, ahol családi hangulatban, a közös célért, időt, pénzt, fáradságot nem kímélve képes tevékenykedni, önként és szeretettel.

2008. március